

førte en garanti for, at man ikke skulle vente i måneder på at komme ind på en høreklub. Det kommer jo tit meget hurtigt, at man får en dårligere hørelse, og det er der visse der kan skrive under på, måske også nogen, der er til stede.

Så vil jeg også godt spørge om en anden ting, som jeg var inde på før, og det er noget helt centralt for Dansk Folkeparti. Må patienten selv vælge det firma, som man gerne vil have til at foretage den pågældende behandling?

Umiddelbart, vil jeg gerne sige, er vi positive over for det foreliggende lovforslag, men kun positive, indtil vi får afklaret de betænkeligheder, vi har fremført her. Det, det til syvende og sidst drejer sig om, er, at det bliver en smidig ordning. Og hvis det er tilfældet, at det går derudad, så tror jeg i virkeligheden, at borgerne er forfærdelig ligeglade med, om sagen ligger i kommunerne eller den ligger i amterne eller den ligger i staten. Det, det hele drejer sig om, er, at det er noget, der kører derudad, når situationen opstår. Og den praktiserende læge kan formentlig sige, hvor der ligger en central, man kan komme hen på.

Hvis det er tilfældet, så synes jeg, det er et godt forslag. Men det er jeg ikke helt sikker på at det er, men det tror jeg ministeren kan sætte på plads på.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Jeg lyttede med stor interesse til hr. Poul Nødgaards indlæg, og det, der står tilbage for mig som spørgsmål, hvor jeg ikke helt har forstået argumentationen, er: Er det rigtigt forstået, at hr. Nødgaard mener, at når patienten skal vælge imellem tre tilbud, et på 5.000 kr., et på 10.000 kr. og et på 15.000 kr., skal vedkommende have ret til at vælge den audiolog, der taler højest, og sige: Det beløb, pågældende nævnte, hørte jeg, og derfor vælger jeg ham?

Det, der ligger i forslaget her, er naturligvis, at det skal være en ordning, der er til administrere, det skal være en ordning, der er rimelig billig, og efter hvad jeg plejer at kunne høre fra hr. Poul Nødgaards mund, så er det også noget, som Dansk Folkeparti er meget optaget af.

Opfattede hr. Poul Nødgaard spørgsmålet rigtigt, når det gik på: Skal patienten have lov til at vælge, uagtet hvad prisen måtte være? Det synes jeg er en ret interessant problemstilling at få afklaret i den her sag, inden ministeren skal til at svare.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg sagde udtrykkelig – hvis hr. Jørn Pedersen hørte efter, og det tror jeg han gør, for han er jo gammel skolelærer – at jeg går ud fra, at de høreklubber og speciallæger, vi har, handler ansvarsbevidst, og ligesom en apoteker er forpligtet til at give den billigst mulige medicin, selvfølgelig også er forpligtet til at give det billigst mulige apparat.

Men jeg vil så tilføje, for jeg vil gerne gøre en lille smule for at få det her til at glide, at jeg måske kunne forestille mig et system, hvor ørelægen undersøger og sender en indberetning til amtet, hvor der står, at ørelægen overvejer at give det og det apparat til den og den patient ud fra de og de kriterier. Hvis amtet så ikke har svaret tilbage eller protesteret inden fjorten dage, så er det en godkendelse af, at det apparat bliver leveret til den pågældende i løbet af otte dage eller lignende. Så synes jeg, vi er nået et langt stykke ad vejen.

Nu skal vi også passe på, at Folketingets partier ikke taler forbi hinanden i denne vigtige sag.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det er jo selvfølgelig rart, at forslaget kan samle så bredt et flertal. Der er jo bred enighed om, at der skal gøres en indsats for at nedbringe de ventetider, der er for de mennesker, der har brug for at få et høreapparat. Det, der også er enighed om, er, at der er brug for at udnytte den kapacitet, der ligger i høreklubberne og hos de privatpraktiserende ørelæger. Der kan så være en diskussion om, på hvilken måde de skal inddrages, i hvor stort omfang og hvor direkte borgerne så at sige kan gå uden om amtet og bruge de privatpraktiserende ørelæger.

Sådan som reglerne er i dag, er det jo, som det også er blevet sagt, kommunerne, der egentlig har ansvaret for, at folk får høreapparat. Derfor retter den bekendtgørelse, der findes i dag, sig mod kommunerne, og i den bekendtgørelse er der en ret snæver formulering, der siger, at man skal have høreapparatet på de audiologiske klinikker i amterne.

Man kunne så have valgt at gå ind og sige: Vi laver den bekendtgørelse om. Men så skulle vi igennem nogle forhandlinger med kommunerne om, hvilke konsekvenser det vil få. Derfor er det en god idé at koble ønsket om en mere fri adgang, mere fri benyttelse af de privatpraktiserende ørelæger sammen med det, at man flytter kompetencen over til amterne.